

@jamosfoundation

به‌نظر من بهتره بازیکنای جوون انگلیسی رو بفرستیم توی لیگ‌های خار جی بازی کنند. شاید این‌طوری فر هنگ فوتبالتشون عوض شه. دیوید جیمز، دروازه‌بان سابق تیم‌ملی انگلیس

@GullitR

به‌نظر شما هنوز بارسلونا نظرش در مورد لوئیس سوارس بعد از تنبیهی که براش در نظر گرفته شده مثبت‌ه؟! رود گولیت، بازیکن تیم‌ملی انگلیس

@fabiocannavaro

۱۶ تیم بیشتر باقی‌نمونده به نظر شما حالا طرفدار کدوم تیم باشیم؟ فابیو کاناوارو، بازیکن سابق تیم‌ملی ایتالیا

@SeppBlatter

به مردم برزیل تبریک میگم، به‌خاطر خلق یک جو به‌ظنیر در ۱۲ شهر میزبان جام‌جهانی. جوزف سیبلر، رئیس فیفا

برزیل؛ دموکرات دیکتاتور

مرحله یک‌هشتم نهایی جام جهانی در شرایطی از امروز شروع می‌شود که در اولین بازی تیم برزیل میزبان به مصاف شیلی

یکی دیگر از کشورهای آمریکای جنوبی می‌رود

سجاد فیروزی

حرف‌زدن با نیمار به زبان آورد بی‌شایهت به جمله جوان ۱۶ ساله بعدی نبود: «امروز روز زیبایی است، من همسایه‌هایی را دیدم که بعد از آن ترازندی دیگر ندیده بودمشان. در زندگی‌ام هیچ وقت فکر نمی‌کردم نیمار را بتوانم از این فاصله نزدیک ببینم... البته این را هم بگویم حتی در روزی به این زیبایی نمی‌توانم لحظات وحشتناک سال ۲۰۱۱ را از یاد ببرم.»

برزیل – شیلی؛ روی خط یک‌هشتم

این دو تیم در حالی امروز ساعت ۲۰:۳۰ به مصاف هم می‌روند که معادلات تاحدودی پیچیده شده‌است؛ برزیل از شیلی می‌ترسد و شیلی هم از برزیل! برزیل در حالی به یک‌هشتم رسیده که در مرحله گروهی هفت گل زده، دو گل خورده، دو برد به دست آورده و یک تساوی هم در کارنامه‌اش ثبت کرده است. البته این نتایج درخشان هم باعث نشده اسکولاری از هراسش نسبت به شیلی سخن نگوید. به گزارش شبکه تلویزیونی RTL، او درباره این دیدار گفت: «یک سال پیش درباره تیم شیلی و قدرتی که این تیم دارد، صحبت کردم ولی آن موقع همه به من خندیدند، من مربی این تیم و کاری که می‌کند را به خوبی می‌شناسم. آنها فوق‌العاده‌اند و ترجیح می‌دادم با این تیم روبه‌رو نشوم.»

بااین حال مربی تیم شیلی هم که ستاره‌های نام‌آشنایی مثل وارگاس، سانچس، مدل، ویدال و... دارد از برزیل هراس دارد: «برزیل فوق‌العاده است. آنها از اول بازی فشار زیادی روی دروازه حریف وارد می‌کنند؛ خط حمله فوق‌العاده‌ای دارند و از همه بدتر اینکه حمایت طرفداران بی‌شمار خود را هم دارند. بازی‌کردن با این تیم اصلا ساده نیست هرچند ما برای پیروزی وارد میدان می‌شویم و حتی برای انجام اشتباه نداریم.» البته در تقابل این دو تیم آمار به سود برزیل است؛ سلسائو تا به حال ۴۸ پیروزی، ۱۳ تساوی و هفت شکست برابر شیلی داشته و در جام‌جهانی قبلی هم این تیم را در همین مرحله از بازی‌ها کنار زده است؛ آن هم با برتری ۳ بر صفر. نکته دیگری که برزیلی‌ها را امیدوار به این پیروزی می‌کند آمار خوب بازی‌های خانگی است؛ برزیل الان ۴۰ بازی است که در خاک خودش تن به شکست نداده و آخرین‌بار ۱۲ سال پیش برابر پاراگوئه در دیداری تدارکاتی تن به شکست داد. این در حالی است که بازیکنان شیلی هم غالباً تیمشان در جام‌های جهانی در مرحله یک‌هشتم نهایی از گردونه بازی‌ها کنار رفته است.

را حس کند. بیش از ۶۲ هزار تماشاگری که برای دیدن این بازی آمده بودند همه یک‌صدا برای مدتی نه چندان کوتاه یک نام را فریاد می‌زدند: «نیمار،نیمار...» این بازیکن ۲۲ساله که علاوه بر قهرمان فوتبالی برزیلی‌ها، حامی معترضان خیابانی هم‌است محبوب‌ترین ستاره‌ای است که «سلسائو» در سال‌های اخیر به خود دیده است: «من نمی‌توانم بگویم مخالف اعتراض مردم هستم ولی این را هم باید بگویم که برزیل فرصت بزرگی به دست آورده که باید از آن به نحو خوبی استفاده کنیم.» البته همین قهرمان ملی به همراه سایر هم‌تیمی‌هایش سرروز پیش از دیدار حساس برابر شیلی ۵۰ میهمان ویژه هم داشت؛ درواقع بازمانده‌های باران سیل آسیایی که منجر به رانش زمین در سال ۲۰۱۱ در منطقه «ترسوپولیس» شد به دیدار ملی‌پوشان کشورمان از جمله نیمار رفتند؛ واقعه تلخی که جان ۹۰۰ نفر از شهروندان این منطقه را گرفت. البته در این میان ستاره محبوب این دید و بازدید به‌یادماندنی کسی نبود به غیراز نیمار. روزنامه «لو متن» سوسیوس با اشاره به اینکه بازیکنان تیم ملی برزیل، با این بازمانده‌ها حرف زدند، عکس گرفتند و به آنها امضا دادند حال و روز جوانانی که توانسته‌اند نیمار را از نزدیک ببینند هم توصیف کرد: «این قشنگ‌ترین روز زندگی من است.»

جمله‌ای که جوان ۱۷ساله

برزیلی بعد از

برزیل مدعی عنوان قهرمانی است. این تیم از مدت‌ها پیش جوانانش را به دست مربی‌ای سپرده که سال ۲۰۰۲ آخرین ستاره را بر سینه‌شان چسباند. فیلیپه‌اسکولاری پا به سن گذاشته از کار کردن با این جوان‌ها چندان ناراضی نیست؛ حداقل این موردی است که خودش به خبرگزاری فرانسه می‌گوید: «من بعضی وقت‌ها برای این بچه‌ها پدر می‌شوم و بعضی وقت‌ها هم عموی آنها هستم! با این حال دلیل نمی‌شود که به وقتش صدایم را بلند نکنم.»

با این حال شیهه این فریادی که اسکولاری سر بازیکنانش می‌زند هنوز در خیابان‌های این کشور به گوش می‌رسد؛ آنهایی که از برگزاری جام‌جهانی با این هزینه سنگین به شدت معترض هستند دستشان به غیر از فریاد کشیدن به چیزی بند نیست. البته اگر اسکولاری بابت فریادهایش باتوم نمی‌خورد و اسپری فلفل در چشمش نمی‌رود برای بقیه شرایط فرق می‌کند.

کشوری که تا همین چندسال پیش از آن به‌عنوان یکی از الگوهای خاص دموکراسی نام برده می‌شد حالا اسیر رفتارهای دیکتاتوری شده که دست بر قضا بر کسی هم پوشیده نیست. مردم فقیر این کشور هر روز شرایط بغرنج‌تری را تجربه می‌کنند و پلیس این کشور هم به بهانه مبارزه با «جرم‌های سازماندهی شده» و البته «قاچاق مواد مخدر» ابایی از برخورد شدید و البته کشتن شهروندانش ندارد. «هافینگتون پست» در گزارشی با اشاره به همین مورد می‌نویسد: «به‌طور میانگین هر سال پلیس برزیل به جرم کشتن دو هزار شهروند مجرم شناخته می‌شود.» اینکه چه تعداد کشته می‌شوند که فقط در دو هزار مورد آن هم پلیس مقصر است جای سوال است.

«نیمار، نیمار»

البته فریاد برزیلی‌ها به غیر از خیابان‌های این کشور در ورزشگاه‌ها هم به گوش می‌رسد؛ این بار نه برای اعتراض بلکه برای حمایت از اسطوره این روزهایشان، نیمار. ستاره تیم ملی فوتبال در دیدار برابر کامرون به وضوح می‌توانست بار سنگینی که روی دوشش قرار گرفته

به استقبال یکی از ۲ بازی تمام‌لایتین یک‌هشتم نهایی ۲۰۱۴

سونامی آن سوی «آتلانتیک»

سینا حلیمی

جام‌جهانی ۱۹۹۰- افتاد، سروکله‌شان در جام‌جهانی پیدا شد. اروگوئه، کشور همسایه آنها هم حال و روز خوشی نداشت و تا زمان دومین حضور کلمبیا در جام‌جهانی، تنها یک حضور در نیمه‌نهایی جام‌جهانی ۱۹۷۰ را به افتخارات قبلی اضافه کرده بود.

تاریخ معاصر

کلمبیا در سال‌های اخیر یکبار کوپا آمریکا را برده و امسال با طلایی‌ترین نسل خودش از اوایل دهه ۹۰ تا به حال، برای دومین‌بار در پنج‌دور حضور در جام‌جهانی به یک‌هشتم نهایی راه یافته است. اروگوئه اما برای نهمین‌بار حضور در جمع ۱۶ تیم برتر جام‌جهانی را تجربه می‌کند. برای برخی کلمبیایی‌های نوستالژی‌بار، زور خاطرات به وزن تجربه می‌چرید.

۶ ژوئن ۲۰۰۴

میانسال‌های کافه‌نشین «بوگوتا»- پایتخت و بزرگ‌ترین شهر کلمبیا- با شوق ویژه‌ای روزهای میانی سال ۲۰۰۴ را به یاد می‌آورند؛ دورانی که برای اولین‌بار از زمان زدن پنچ‌گل به آرژانتین میزبان در سال ۱۹۹۳، احساس کردند قدرت برتر قاره خود هستند. آنها در این تاریخ ۵ بر صفر اروگوئه را خرد کردند و یکی از چهار پیروزی بزرگ تاریخشان را جشن گرفتند. اکنون، بسی‌ونهمین رویارویی آنها در پیش است. بعد از جدال برزیل و شیلی، این دوتیم بیش از سایر رقبای شش‌بازی دیگر مرحله یک‌هشتم نهایی به مصاف هم رفته‌اند که حاصل ۳۸ بازی قبلی، ۱۸ پیروزی اروگوئه، ۱۱ پیروزی کلمبیا و ۹ تساوی بوده است.

استقبال از سوارس، محبوبیت در انگلیس

درحالی آماده استقبال از این جدال بزرگ می‌شویم که هنوز همه توجهات روی اروگوئه و به‌طور خاص سوارس است. او در بازگشت به کشورش مورد استقبال واقع شده و بی‌اعتنا به ضربه احتمالی که اروگوئه از غیبت او خواهد خورد، مردم این کشور او را یک قهرمان و فیفا را توطئه‌گری بزرگ می‌دانند. در سوی مقابل دیلی‌میل به ۱۰ دلیل که یکی از آنها درخشش رودریگس است، کلمبیا را محبوب‌ترین تیم باقی مانده در جام برای انگلیسی‌ها می‌داند. قبل از آغاز جام، جدال اروگوئه و کلمبیا، تصویری از نبرد فالکائو و سوارس محسوب می‌شد اما حالا یکی در حال نوشیدن آب‌پرئقال در تعطیلاتش است و دیگری پس از ثبت هت‌تریک در گازگرفتن، از پای تلویزیون، بازی بزرگ آمریکای جنوبی را می‌بیند. جدالی با این‌همه حاشیه و تعاریف فانتزی در گرمای جام‌جهانی برزیل، دیدن دارد.

وقتی چزاره پراندلی، سرمربی مستعفی ایتالیا ملتسمانه از فیفا تقاضای زمانی برای استراحت و آبنوشیدن تیم‌های در جریان بازی‌های جام‌جهانی ۲۰۱۴ را داشت، هیچ‌کس تصور نمی‌کرد مشکلات اروپایی‌ها در این جام‌جهانی فراتر از آب‌خوردن یا نخوردن در اقلیم خاص برزیل باشد. نتایج از بی هم ثبت شد و حالا قاره‌سبز درست مانند جام‌جهانی ۲۰۱۰ صاحب کمترین نماینده در مرحله یک‌هشتم نهایی از زمان ۳۲ تیمی‌شدن جام‌جهانی است؛ آنچه تا حد زیادی فضای مرحله یک‌هشتم نهایی جام‌جهانی ۲۰۱۴ را شبیه کوپا آمریکا کرده است؛ یکی از ۲ برخورد تمام‌آمریکای‌لاتینی در مرحله یک‌هشتم نهایی، جدال کلمبیایی پکرمن مقابل اروگوئه تابارز است.

بدون سوارس

شاید اگر سوارس، ۹ بازی و چهارماه محروم نمی‌شد، معادلات این جدال همیشه پیش‌بینی‌ناپذیر آمریکای جنوبی پیچیده‌تر هم می‌شد اما حالا آقای گل فصل گذشته تیمش را مقابل ستاره‌هایی مانند کوئینترا، رودریگس و کواردادو تنها گذاشته است. کلمبیا به‌عنوان یکی از چهار سرگروه صاحب همه امتیازات ممکن در مرحله گروهی، خارج از مستطیل سبز و وزای نکات فنی، خودش را در حد و اندازهای قهرمان دو جام‌جهانی نمی‌داند.

۲۸ استان متفاوت

وقتی اروگوئه سال ۱۹۱۶ برای اولین‌بار قهرمان کوپا آمریکا شد، ۹۷سال از اعلام رسمی استقلال کلمبیا می‌گذشت و این کشور هنوز درگیر مناقشات منطقه‌ای خود با اسپانیای استعمارگر بود. در این شرایط حرف‌زدن از فوتبال در این کشور کاری بیهوده به‌نظر می‌رسید چون برخلاف اروگوئه، کلمبیا هنوز فوتبال را خیلی خوب نمی‌شناخت. کلمبیا هنگامی خیلی خوب فوتبال را شناخت که خاکستر امپراتوری اروگوئه در جهان به باد داده شده بود. زردپوشان آمریکای جنوبی سال ۱۹۶۲ برای اولین‌بار به جام‌جهانی راه یافتند. حالا که با بهدار آویخته‌شدن و سوزاندن آیشمن، یکی از سرنان نازی‌ها درست یک‌روز بعد از شروع جام‌جهانی ۶۲، جهان احساس امنیت می‌کرد، معضلی به نام کلمبیا مطرح شده بود. کوکالین‌خیزترین کشورهای آمریکای جنوبی در همه تحلیل‌های ارائه‌شده درباره جام‌جهانی، جای ویژه‌ای داشت؛ نه به‌خاطر فوتبال البته ناشناخته بلکه به دلیل تصور منفی مردم آن‌سوی آتلانتیک از آنها. زده‌ها خیلی زود از جام بیرون رفتند و فقط وقتی ۲۸سال بعد کلاهشان در ایتالیا- میزبان

